

ஸ்ரீ

திருமால் குறள் வெண்பா.

இது

சென்னை பிரஸிடென்ஸிகாலஜ் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய

புன்னை

மாடபூசி - ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை

மீமோரியல் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899.

திருமாலகுறள் 'வெண்பா'.

(நாரணன் துதி.)

திருமா மகனிருக்குஞ் சீர்மார்பன் பாத்

மருமா மலர்பணிந்தேன் மன்.

திருமால் குறள்வெண்பா செயலெனைச் சாரச்

வருமா லவன்முண் மலர்.

(நீய்மாழ்வார் துதி.)

விடகோப வாயரவின் மேவுநிரான் பாதச்

சடகோபா நீயே சரண்.

(ஆண்டாள் துதி.)

காண்டா வனமெரித்த கண்ணற்குக் காதலியாம்

ஆண்டா ளடியே யரண்.

(யதிராஜன் துதி.)

தீ தூர் பரசமயச் சிக்கலுத்த நற்குருவாம

பூதூர் முனியரசைப் போற்று.

(மணவாளமாழனிசர் துதி.)

குணவாள னாரணற்குக் கொன்னீ டளித்த

மணவாள மாமுனிவர வா.

(குன்னியர் துதி.)

கந்தாடையாரியர்தங் காண்மலரை யான்பணிந்தே

னந்தாத வின்பமுற நன்கு.

(அவையடக்கம்.)

சளியன் கழுகத்துட் கட்டுரைத்த தொர்க்கு

மெளிய னிசைத்த விது.

திருமால்குறள்வெண் பா,

நூ ல் .

மணிவண்ணன் பாத மலரைத் தலைமே
லணியுமவர்க் குண்டோ வவம். (௧)

அவந்தீர வென்னெஞ்சே யானைமருப் பிர்த்த
நவந்தக் கையனையே நாடு. (௨)

நாடென்றும் வீடென்று நங்கையென்றுந் தங்கமே
வாடுநெஞ்சே மாதவனை வாழ்த்து. [ன்றும் (௩)

வாழ்த்துவார் வல்வினையை வாட்டும் வரதவுனைத்
தாழ்த்துவார்க் குண்டோ தமம். (௪)

தவமேன் றலைக்குடியேன் றன்மமேன் யாவு
மவனே யெனவறிவார்க் காங்கு. (௫)

ஆங்கமல நீர்போ லமைந்தும் பிரிந்திருப்பார்
தாங்கமலை மார்பன் றமர். (௬)

தமரோ டமர்செய்த தன்மற்குக் கேளா
யமருடு நின்றா யருள். (௭)

அருளா லுலகெல்லா மன்றளக்க நீண்ட
கருளக் கொடியானே கா. (௮)

காதலிக்கா விற்றிர னுர்க் கான்பிடுங்கி வந்துகடற்
பூதலத்து ணட்டாய் புர. (௯)

புரந்தரனைப் போரின்கட் பொங்கொலியிற் சாய்த்த
நிரஞ்சனனை நீமனனே நேடு. (௧௦)

நேடித் தனையடைந்த நின்மலற்குப் பொன்னளித்
சாடிச் சகடழித்தான் றுன். [தோன் (௧௧)

தானே கடவுளெனுந் தானவனை மார்பிடந்த
மானேறே வானவர்தம் மன். (௧௨)

மன்னு வளியென்று மாவலிபான் மண்ணிரந்த
வென்னு தனுக்குண்டோ வீடு. (௧௩)

ஈடாவார் யாவரோ யெம்மா னிணையடிக்கட்
கோடாத கொள்கையினூர்க் கிங்கு. (௧௪)

குஞ்சரரீள் கையெடுத்துக் கூவக் குளக்கரைவா
யஞ்சலென வந்தா யளி. (௧௫)

அளியா யயன்பாடு மம்பற்ப நாபா
வெளியேனுக் கின்றிங் கிரங்கு. (௧௬)

இரங்காத பூதனைபை யின்னுயிரை மாய்த்த
வரன்கண்டிர் நந்தன் மகன். (௧௭)

மகன்வாய்ச் சகங்கண்ட மாதரசோ தைக்கு
மிகமாய மூட்டினான் மேல். (௧௮)

மேலான வாழ்வெல்லாம் விஞ்ச முலகனந்த
காலானை நானினைத்தக் கால். (௧௯)

கான்மடுவி னிற்குதித்துக் காளியற்குக் காலனித்த
நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை நாடு. (௨௦)

நாடாது நாள்கழித்த நன்னெஞ்சே நாரணனைப்
பாடாது வீடேது பார். (௨௧)

பாராகி விண்ணுகிப் பாவகமாய்க் காலாகி
நீராகி நின்றானை நேர். (௨௨)

நேராய் வெகுண்டெழுந்த நீள்கொக்கின் வாய்பிள
காரானைக் கண்ணனைநீ காண். [ந்த (௨௩)

காண்டா வனமெரித்த கண்ணன் கழலிணையை
வேண்டாதார் தம்பிறப்பு வீண். (௨௪)

வீண்கோப மேற்கொண்டு வீடுமற்கு முன்னேறி
ஆண்மையற வேனெடுத்தா யாண்டு. (௨௫)

ஆண்டுபல வீண்போக்கி யல்லலுறு நெஞ்சேயெம்
மாண்டவரின் மாண்டகுணத் தாழ். (௨௬)

ஆழியா லாழியினை யன்னுமறைத் தோன்சீரை
வாழி மனனே வழுத்து. (௨௭)

வழுத்தநினை யாமனமும் வானவர்கோ நின்னைப்
பழிச்சவறி யாநாவும் பாழ். (௨௮)

பாழாக்க வந்தபெரும் பார்தட் பகுவாயைக்
கூழாக்கி னாயென்னைக் கொள். (௨௯)

கொள்கொம் பிலாத கொடிநே ரடியேனை
யென்காது காத்தலியல் பாம். (௩௦)

பாஞ்சாலிக் கன்றவைக்கட் பட்டாடை யிட்டளித்த
தீஞ்செய்து பாவந் தெலும். (௩௧)

தெறநின்ற கன்றைவிளந் தெட்டபழ மண்மே
லுறவெறிந்த வுத்தமன்பெ ரோது. (௩௨)

ஒதிப் புகழ்தக்க வுத்தமன்கா னீர்கண்டேன்
பாதிப் பிறைச்சடையான் பால். (௩௩)

பாலாழிக் கன்வளரும் பாம்பணையான் பாதத்தைத்
தோலாதென் னுவே துதி. (௩௪)

துதிசெய் துனபாதத் தொண்டுபுநிர் தோரை
மதியா தவர்பிறப்பு வம்பு. (௩௫)

வம்பேய்ந்த வைம்பொறியின் வாய்ப்பட் டழியாது
கொம்பேந் துரத்தாணைக் கூறு. (௩௬)

கூறுபுகழ்க் கோவிந்தா கோணிங்கி யுன்விட்டி
லேறுவழி கண்டுகந்தே னே. (௩௭)

தேனொழுது பூந்துளவத் தெய்வத் திருத்தாராய்
வானொழியா வாழ்வருள வா. (௩௮)

வாங்குகட லும்புவியும் வானும் பலதிசையு
மாங்குனக்குக் கண்ணு வனம். (௩௯)

அன்னமா யாரணத்தை யம்புயற்கு முன்னுரைத்த
பன்னரியின் சீரேயின் பம். (௪௦)

பஞ்சவர்க்குத் தூதுவனாய்ப் பாம்புயர்த்தீதான் பட்
ளஞ்சலின்றிச் சென்ற யருள். [டணத்து (௪௧)

அருணிறைந்த கேசவனே யச்சுதனே நின்னைக்
கருதார்க்குப் போமோ கரு. (௪௨)

கருங்கடலிற் கண்டுயிலுங் கார்வண்ணன் றானே
யொருங்குணர்வார் மோச்சத் துளர். (௪௩)

உளனிலனா யும்பர்க்கு மோதவரி யானே
யெளியென் புகழ்வ தெவன். (௪௪)

எவன்மீனாய்ச் சோழுகளை யீடழித்து நின்ற
னவன்வண்ண மாங்கர்ச்சு நம். (௪௫)

அர்ச்சுனற்குச் சாரதியா யாங்குபதி னெட்டளித்த
நிர்ச்சரரின் தேவை நினை. (௪௬)

நினையாது நின்னாம நீள்புவியில் யாரே
வினைநீங்கி வீடெய்து வார். (௪௭)

வார்சடையான் வாரிசத்தான் வானவர்கோன் றுமறி
கூர்படையாய் நின்புகழின் கூறு. [யார் (௪௮)

கூற்றுங் குலையுங் கொடுவினையு நீங்கிடுமால்
போற்றிற் புனிதன் புகழ். (௪௯)

புகழாச் சிசுபாலன் பொன்முடிபோய் வீழ
விகலாழி தொட்டா யிரங்கு. (௫௦)

இரங்கிரிரை மேய்த்தனிட மெங்கோனே முன்ன
மரங்செழுமு கான மலை. (௫௧)

மலையான் மழைதடுத்த மாமுகிலின் பாத
முலையாதென் னெஞ்சே யுணர். (௫௨)

உணர்வா ருளமலர்க்க ணூ றுநறுந் தேனே
துணர்போலுந் துன்பந் துடை. (௫௩)

துடைத்துப் படைத்தளிக்கத் தொன்மு வுருவ
மெடுத்தவனே பெங்க ளிறை. (௫௪)

இறையாய்த் தறையாண்டு மென்னபயன் கண்மர்
மறையான் னும மறந்து. (௫௫)

மறந்தாலு மென்னை மறவா வீகழ்ந்து
துறந்தாலு நீயே துணை. (௫௬)

துணையு மெனக்கணியுந் தொல்புனியு மெல்லாம்
பனைமருதஞ் சாய்த்தான் பதம். (௫௭)

பதமறியா நொய்யதயிர்ப் பானைக்கு முத்து
யெதுபடுயே யீந்ததுவென் னே. (௫௮)

என்னே யுனதாண்மை யீசொடுங் காட்டனலை
யுன்வாயிட் டுண்டுகந்தை யால். (௫௯)

ஆலிலையிற் பாலகனா யன்றுபெரு நீர்த்துயின்ற
மாலிறையே நீயருள வா. (௬௦)

வானூடர்க் காப்பாலின் வண்ணக் கடல்சடைந்தோ
கோனா கணைக்கிடந்த கோ. [ன் (௬௩)

கோமன்ன ரைப்பலகாற் கொற்ற மடக்கியது
கீமன் மழுவான் சினம். (௬௨)

சினங்கொண்ட தானவனைச் செற்றதிருக் கேழன்
மனங்கொண்டேற் குண்டோ மறம். (௬௩)

மறவாமை யாய்க்கடலுண் மந்தரத்தைத் தாங்கு
மிறைவா நினக்கா ரிணை. (௬௪)

இணையிலாப் பெண்ணணங்கா வின்னமுத மீந்த
துணைவா வதன்மூலஞ் சொல். (௬௫)

சொல்லரிய துன்பத்தேன் துன்மதியே னின்பதத்
புல்லுவதெக் காலம் புகல். [தைப் (௬௬)

புகல்புகுந்தே னின்னைப் புயல்வண்ண நண்ணு
நிகலென்ன செய்யு மினி. (௬௭)

இனியஞ்சே னெஞ்சமே யெம்பெருமான் காக்க
நனிநின்றா னம்மை நயந்து. (௬௮)

நயமுணரா வைம்பொறியை நம்பிக்குட் டேனைத்
தையயுடையாய் நன்மையுறத் தாங்கு. (௬௯)

தாங்கா திகழ்ந்திடினீ தாமோ தராவென்னைத்
தாங்காப் பவரெவரோ தான். (௭௦)

தானே தனக்கணையாந் தாசரதி கோசிகனைக்
கோனாக் கொண்டதற்கென் கூறு. (௭௧)

கூறு பிறைச்சடையான் கொண்டவில்லைக் கொற்
வேறுபடச் செய்தாய் வீரும்பு. [றவையுள்(௭௨)

விரும்பு சுவைக்கனியே விண்ணமுதே செய்ய
கரும்பே கருமணியே கா. (எக)

காகா வெனவீழ்ந்த காக்கையினை நீகாக்க
மாகாததா னென்பரதென் மற்று. (எச)

மற்றாரா ரென்சொல்லார் மாயனைவிட்டன் னியரைப்
பத்திப் பதம்பணிந்தக் கால். (எரு)

காற்றுகளாற் காகுத்தா கல்லினைப்பெண் ணுக்கிய
னைற்றத்துக் கிடுண்டோ வீங்கு. [நின் (எகூ)

ஈங்குமயற் கண்ணமுந்து யெம்மான் பெயர்மறந்தீ
ராங்குதுமக் கார்துணையா வார். (எஎ)

வார்கடலை யோர்கணையால் வற்றுவித்த வில்லவநின்
கார்மேனி யென்கண்முன் காட்டு. (எச)

காட்டும் பலமாயக் காட்கியினை யானறிய
மாட்டுவனோ மாமாயா மன். (எஃ)

மன்னு மணிவண்ணு மாயவனே மாமார்பா
வென்னாத நெஞ்சே யிரங்கு. (அ0)

இரங்காத வாலிபட வீசாஹைந்து
சரங்கோத்த தென்னோ சரி. (அக)

சரிவளைக்கை மாதரார் தம்வலையுட் சிக்கு
யிரிமனமே யெம்மாளை யேத்து. (அஉ)

ஏத்தவறி யாவெளியே னீடேற வின்னருளாற்
காத்திடநீ நின்னுட் கருது. (அங)

கருதரிய மேனியாய் காயாம்பூ வண்ணு
வொருதனியே னெஞ்சத்து னொன்று. (அச)

பேசறியேன் சொல்லற -

வரசுகத்தை நீயினிதா வாங்கு.

வாங்கு திரைக்கரையுள் வந்துபணி வீடலு,

முங்கிலங்கை தந்ததுமென் வாறு. (அ௭)

ஆறணிந்த வேணியனு மம்புயத்தோ 'னும்முடலி,

கூறுபெறக் கொண்டோயெற் கொள்.

கொள்ளா தினியுலகுங் கூற்றுமெனை யள்ளாது

புள்ளேற்றா யென்னுட் புகு. (அ௮)

புகலரிய நான்மறைக்கும் போற்றரியாய் நிற்குக்

குகன்றம்பி யானதுமோர் கூத்து. (௯௦)

கூத்தன்போற் பல்லுருவங் கொள்ளுமுயிர் கோபா

தித்தொழிலை நீத்திருக்கச் செய். [லா (௯௧)

செய்யதிரு நாடதனைச் சேரச் சராசரங்க

கையபணித் தாயென் னருள். (௯௨)

அருளொழுகு கண்ணிணையு மம்புயநேர் வாயும்

மருளறயான் காணவெதிர் வா. (௯௩)

வாயுணையே வாழ்த்துகவுன் வண்ணத்தைக் காண்க

மாயவுன்பேர் கேட்கசெவி மற்று. [விழி (௯௪)

மற்றென்ன செய்வேனான் மாலேனின் பொற்பாதக்

குற்றேவ லன்றிக் குறித்து. (௯௫)

குறித்தவெலாம் வந்தெய்துங் கோள்கொடுமை செய்

தறித்தனயன் பேர்சொல்லத் தான். [யா (௯௬)

தானவரை வேரறுத்த தாமோ தாற்கடிய

னானெனவென் னெஞ்சேவை நார். (௯௭)

அலகுறள் வெண்பா.

நீய விண்ணமுதே செய்ய
கா. (கூஅ)

காண் மபர் பாடநெஞ்சே
மபனாடு. (கூக)

மபனாடு நற்றுபங் காட்டியுனைப்
மபனுவேற் குண்டோ பவம். (கூ0)

வபாசத் துள்ளாழ்ந்து பட்டொழிவன் மாயா
காற்று - க நீ முனிந்தா லன்று. (கூ0க)

னென்றே வலதின்றோ வத்தா வெனக்குறுதி
அன்றோ வெனைக்காத் திரு. (கூ0உ)

இருவினையு ளாப்புண்ட வின்னுயிர்கா ளெம்மான்
திருவழியைச் சேர்மின் றினம். (கூ0ங)

தினமா தரைநாடுந் தீமனனே சோதி
வனமாலை மார்பனையே வாழ்த்து. (கூ0ச)

வாழ்த்துகந்து வல்லமருள் வாணற் குயிரளித்த
காழ்த்தித்த வில்லுடையாய் கா. (கூ0ரு)

காரானைக் கற்பகத்தைக் கண்மணியைக் கோமளத்
சீரானை யென்னுளமே செப்பு. [தைச் (கூ0சு)

செப்பே னுனநாமஞ் சீர்மையிலார் நட்புவிடே
னெப்போ தறுவே னிடர். (கூ0எ)

இடரே தினிநெஞ்சே யெந்தமக்கா நின்று
மடநீக்குந் தெய்வ மணி. (கூ0அ)

முற்றிற்று.

(ஆக்கியோன் பெயர்.)

திருமால் குறள் வெண்பா செய்தானாற் புன்னை
வருசினி வாசன் மகிழ்ந்து.

